

ודבר את חברת-לחיים, זיוה גזלן, דקירות רבות בביטנה. זיוה מתה, וגולן נמצא מאז במעצר ומחכה למישפט.

השבוע העלה סניגורו של גולן, עורך-דין צבי לידסקי, על דוכן העדים פסיכיאטר נורע, הר"ר יצחק קריגל. זה העיד כי גולן אינו מסוגל כרגע לעמוד לדין, בגלל המצב הנפשי הקשה שבו הוא נתון.

מצב נפשי זה, שנשיאו נקרא "תיס" מונת גנסי", ידוע לפסיכולוגיה ומוכר בספרות הרפואית.

זהו מצב הנגרם לעצירים בגלל חרדה קשה מפני גורדי-החנק המתקרב והר-לך.

עורך-הדין הדגים זאת לשופטים במשל הנחש והקוף. הנאשם הוא כמו קוף, המותקף על-ידי נחש ואינו מסוגל לברוח או לתפוס כהלכה, בגלל הפחד

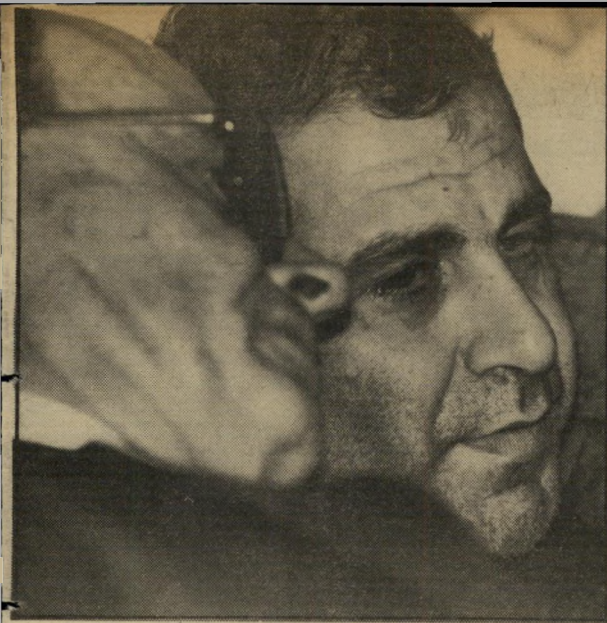
הצרא והחרדה שאליה נכנס נוכח מראהו של הווחל המתקרב. עצירים מסוימים, בגלל המיבנה הנפשי שלהם, נכנסים לחרדה דומה כאשר הם צופים את גורדי-החנק המתקרב.

הסניגור ביקש לראות במצב זה מחלת-נפש, המונעת מגולן לעמוד לדין.

טראומות ילדות. גולן (35), גבר נאה מאוד, הכיר את זיוה כאשר הופיע במועדון-לילה כזמר, וזיוה עברה שם כמלצרית. גם גולן וגם זיוה היו כבר נשואים בעבר, והיו להם ילדים מהנישואין הללו.

הקשר התהדק בין הזמר והמלצרית הצעירה והכיא לכך שהם עברו להתגורר יחדיו וחשבו על גישואין.

לדברי הגבר, היתה זו השנה המאור שרת בחייו. הוא עבד כזמר במועדוני-לילה, והיה אהוב על הקהל שם. מיל-

נאשם גולן ופרקליט לידסקי

קורבן גזלן

פחד נורא בגלל הווחל המתקרב

דויד מושביץ דיבר עם דפנה ברק – בפעם הראשונה מאז התפוצצה פרשת הקוקאין:

אין שום בעיות ביני ובין פרחי!"

באמת לא חושב שמישהו מחפש אותי אישית, אבל ברור שהשם, ומה שאני מייצג, עושים את שלהם.

השם מושביץ והמונח "חקירה" בור-ראי מעוררים את הדימוין, והצירוף ביניהם הכתיב בטיבעיות כותרות סני-סציוניות. זה נכון שנחקרתי. זאת היתה הפעם הראשונה שנחקרתי במיש-טרה. האם זאת היתה טראומה? אני לא יכול להגדיר זאת ממש כטראומה, אבל זאת היתה בהחלט חוויה שיכולתי לוותר עליה. גם מאוד הופתעתי. כן, הופתעתי מכל העניין.

פראי ודויד מושביץ הפתיעו גם הם. על-פי הפירסומים, כמיטב מסורת דא-לאס ושושלת, הסגירה הרעיה הבלוני-דית את בעלה, הנמצא בעמדה צי-בורית. מהפירסומים נבע ריח של מח-לוקת בינו לבינה. בשיחות – וגם בשיחות פרטיות – ניכר קשר חזק ביותר בין השניים. הם טענו שה-פירסומים על כך שאילו הפלילה פרחי את בעלה בחקירתה רחוקים מל-היות מדויקים. אין שום בעיות ביני לבין פרחי. היא אמנם היתה לבדה בארץ במשך התקופה הזאת. תוכננה לי נסיעה לחו"ל לפני שכל העניין התחיל, אבל התקשרתי בכל יום הביתה וקר-בלתי-דיווח, הייתי בתמונה. אין הדורים ביני לבין פרחי שצריך ליישר, אין לי כל טענות כלפיה. להיפך – היחסים בינינו נהדרים.

שקורה. אני לא יודע אפילו במה אני מואשם.

אם אני מסתקרן? אני מאוד מס-תקרן? מה אני יכול לעשות יותר? פניתי שוב ושוב, ועד עצם היום הזה לא הצלחתי לברר. לא רוצים למסור לי פרטים. מבין.

בעוד שמושביץ קורא פרטים על עניינו בעיתונות, העיתונות מתקשה לברר פרטים אלמנטריים ביותר עליו: "אני כבר שבוע בארץ, ואתמול כתבו בעיתון שאני עדיין שוהה בחו"ל, ושמתכוונים לשווי ארצה... בעיתון אחד כתבו שמוגש נגדי כתבי-אישום, ובשני כתבו שמחכים שאחזור ארצה! בכלל, קיימת כזאת דיספרופורציה בין הטי-פול העיתונאי לבין העניין עצמו. אני

יודע כמה הולכים להאשים אותי, אם הולכים להאשים אותי. עוד לא הגיע אלי רבה".

גם פרחי, אשתו, סיפרה בהומור-שמרי יום היא מטלפנת הביתה מה-עבודה ומתעניינת: "גו, הגיע כבר החדור?" פרחי היתה מלאה סקרנות: איך מגיע, בדרך-כלל, כתבי-אישום לביתם של הנאשמים – בדואר רגיל? בדואר רשום? באמצעות שליח? בי-ניים התערכנה מישפחת מושביץ מה-עיתונות מה לעשות.

אני מתפלל, אמר דויד מושביץ, איך הדברים מתנהלים. אני קורא הכל בעיתונים. גם כשהייתי בחו"ל, נאלצתי לקרוא כל מילה שנכתבה בעניין. אחרת – אין לי שום מידע על מה

ברור לי שאילו היה אחר – כל זה אולי לא היה קורה? אמר לי דויד מושביץ ביום השני, היום שבו פורסמה ההחלטה להעמידו לדין על החזקת סמים. על השמות האחרים בקושי כתבו, יחסית אלינו (אל מושביץ ואשתו פרחי)...

זה סיפור על בן לאצולת הממון הישראלית שאולי החליק, סיפור על מי שהופיע תדירות במדורי הרבילות והחברה כ"גנרצוזה" ומרוב טוב... אני לא זוכר מתי הייתי גנרצוזה? התרים מושביץ, אפרופו מה הייתי גנרצוזה? אפרופו 20 שנים של עבר דה קשה?

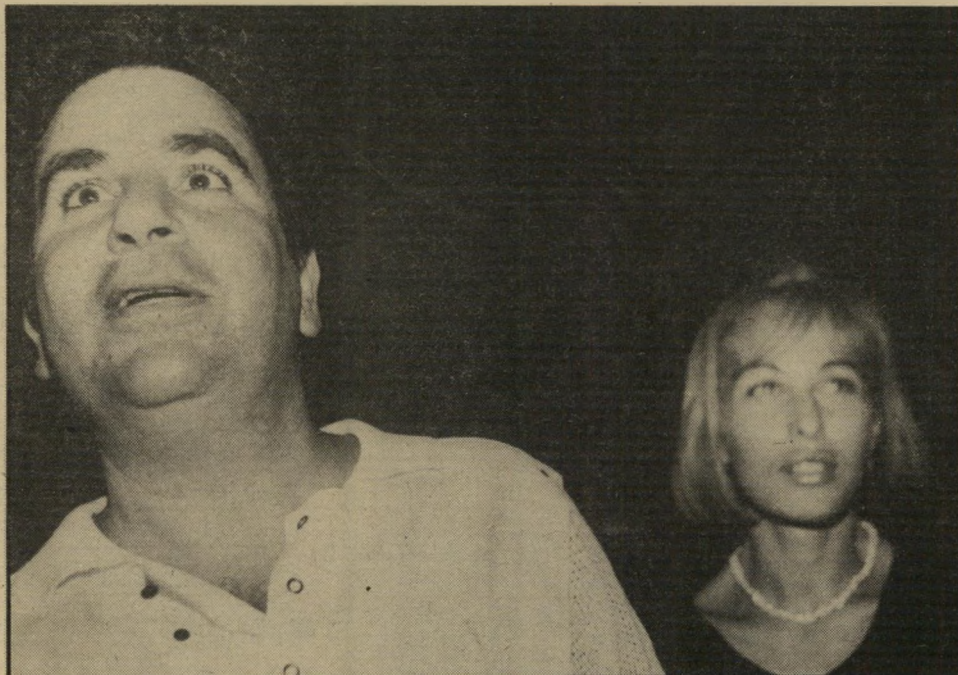
הגיגין לחוד ושושלת לחוד: עם ישראל אוהב לצפות, מדי יום ראשון בערב, איך העשירים, הטובלים בכל טוב, מסתבכים ומתכבים ואף גופלים. פתאום ניתן לצפות בכך מדי יום, מעל גבי העיתונים, ואף תוצרת כחול-לבן – ענ"ח.

דויד מושביץ שב ארצה ביום הש-לישי. עד אז התמודדה פרחי, אשתו הבלונית, לברה עם הבעייה שאליה נקלע הזוג כפרשת הקוקאין. פרחי שמרה של שתיקה תיקשורתית, עד שאמרה להעולם הזה, בשבוע שעבר, "אני מצטערת... עשיתי טעות..."

בעלה ששמר גם הוא על שתיקה עד לרגע זה, סיפר: "אני לא בטוח אם פרחי צריכה לדבר מעבר למה שאמרה להעולם הזה, אבל לי יש הרבה מה לאמר, ובכוונתי לעשות זאת בעיתוי המתאים."

על הענין (הקוקאין) עצמו אני יכול לאמר בלב שלם שזה גופם מעבר לכל פרופורציה. אין לי מושג אם זה פריע לי כעסקים. אני מאוד מקוה שלא. ההערכה שלי כיום היא – שלא. איך קיבלו אותי העורבים? האמת היא שלא הרגשתי בשום-דבר שהדאיג אותי. אנשים מאמינים בי."

מושביץ לא הסתיר את המבוכה שבה הוא שרוי, את העובדה שכאיש-עסקים מפורסם ומחוזר אינו מורגל במה שקורה סביבו. זה מצב מאוד מכיך מבחינתי. אני, אישית, עוד לא

פראי ודויד מושביץ
להיפך, היחסים בינו ונהדרים

רות היה לו קול נעים, והוא הרוויח יפה בהופעות-שירה. אולם אחרי תקופה מסוימת התנגדה זיוה לכך שהגבר שלה יעבוד בלילות. הוא נטש את הזמירה והתחיל לעבוד במסך.

בגלל טראומות-ילדות ואישיות חל-שה וילדותית, לא הצליח גולן להתמיד במקום-עבודה, ולכן היו בחייו תקופות שבהן היה מחוסר-כל. זו גם הסיבה לכך שאשתורלשעבר, שלא קיבלה ממנו את מזונות ילדתם בזמן, סירבה לתת לו לראות את בתו הקטנה.

בתקופה שבה חי עם זיוה, הקפיד גולן על חיצוניותו, ובקלטת-זיכרון שבבית אחיו הוא נראה כשחקן-קולנוע, כאשר הוא מופיע כזמר לפני המישפחה במסיבת יום-הולדת. כיום, ככית-המישפט, הוא נראה כשבר-כלי.

הרופא שברק אותו קובע כי הוא נראה מבוגר מגילו, מונח ומדוכא. גולן טוען כי ראשו ריק, ולעיתים הוא אינו עונה לשאלות.

כאשר הובא גולן השבוע לבית-המישפט, נראה שפוף מאוד. אחיו, יעקב, ביקש את רשות בית-המישפט לתת לו קמיע. השופטים התירו לו. השוטרים בדקו את שקית העור הקטנה שהיתה תלויה על שרוך מעור, ומסרו אותה לגולן.

סבין מיטבה. גולן סיפר לפסיכיי-אטר, שברק אותו, שכאשר נכנסה זיוה להריון החלו חייהם להשתנות. היא הפכה הפכפכה ולא ידעה מה היא רוצה. ביום אחר רצתה לעשות הפלה ולמחרת רצתה להתחתן.

הפכפכנותה הכבירה מאוד על גולן, והביאה אותו למצב של חרדה. כאשר אמרה לו זיוה, לבסוף, שאין לו זכות להתערב בהחלטתה לגבי הוולד שבי-ביטנה, מכיוון שהוא אינו האב, נפגע מכך קשה.

ביום המיקרה ניסה שוב לשכנע את זיוה להפיל, אך היא סירבה. אז תפס סכין-מיטבח ודקר אותה בביטנה. הוא סיפר לפסיכיאטר כי כל מה שרצה היה לגרום לה להפלה, ולא להרגה. אך זיוה מתה מדקירות-הסכין הרבות, שנמצאו בגופה.

למרות שעבר זמן רב מאז המיקרה, המישפט טרם החל. הוויכוח נטוש כיום בין התביעה והסניגוריה, על השאלה אם יש אפשרות לקיים את המישפט במצבו הנפשי של הנאשם. אם אמנם יוכח כי הוא טובל מתיסמונת-גנסי, יהיה על השופטים לקבוע, בראשונה בפסיקה הישראלית, מה משמעותה המישפטית של מחלה זו, ואם אמנם היא נחשבת כמחלת-נפש מוכרת.

השבוע החליט בית-המישפט לרחות את המשך המישפט בחודש ימים, כדי שעד אז ייבדק הנאשם שוב על-ידי הפסיכיאטרים של התביעה ושל הסניגוריה, ואלה יקבעו את מצבו. רק אז יחליט בית-המישפט על המשך ההליכים.